

NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK SPOLKU
K A M E N I C K O

PRO VÁS / S VÁMI / O VÁS

LISTOPAD 2022

POHLEDY ODJINUD – DOLNÍ BŘEŽANY

/

ROZHOVOR – KAMENICE, KOPŘIVNICE A ŠESTSETTROJKA

/

HOSPIC DOBRÉHO PASTÝŘE V ČERČANECH

/

OHLÉDNUTÍ ZA KOMUNÁLNÍMI VOLBAMI 2022

Úvodník

Vážení čtenáři,

setkáváme se opět na počátku adventu, tentokrát po delší době, než jste byli zvyklí. Náš spolkový časopis se totiž od letošního podzimu stal čtvrtletníkem, především proto, abychom ho i nadále mohli vydávat v papírové podobě. Ceny rostou víc, než je únosné. Změny se dotýkají všech bez rozdílu. Asi každý v nějaké míře pociťuje dlouhodobou nestabilitu, život kolem nás se mění ne právě příjemným způsobem.

Přesto existují neměnné konstanty. Prosinec i nadále zůstává měsícem předvánočním, zářícím světélky svíček do časného večerního stmívání. Jako každý rok doufáme, že se o Vánocích dočkáme jiskřivého bílého sněhu. I kdyby to nevyšlo, se stoprocentní jistotou začne o svátcích ubývat tmy a prodlouží se den. Na Boží narození – o bleši převalení... však to znáte. V každé době a za každých okolností existuje naděje a víra v lepší časy a radost z toho, co se podařilo.

My ve spolku jsme toho během letoška společně s vámi zvládli hodně. K dnešnímu dni běží poslední z letošních pěti projektů podpořených granty. Jedním z velmi hmatatelných důkazů naší práce je třicet ptačích budek. Spolu s vámi jsme je vyrobili i rozmístili – část v zahradách a část ve volné krajině. Ne každá činnost spolku Kamenicko je tolik na očích jako právě budky, aleje ovocných stromů či Noc kostelů, kterou jsme s podporou obce pořádali již potřetí. V roce 2022 jsme se ve větší míře snažili zaměřit na přírodu a krajinu kolem Kamenice. Chtěli jsme upozornit na jejich křehkost a zranitelnost i na prostý fakt, že to jsou hodnoty, jež občas považujeme za neměnné a automaticky dané. Jen budoucnost ukáže, zda krajina Kamenicka bude zachována. My jsme se letos snažili k tomu přispět alespoň osvětou.

Děkujeme všem, kteří nám pomáhají a podporují nás. Díky vám cítíme, že činnost spolku má smysl. Jen tam, kde lidé mají víze, dokáží se na nich shodnout a poté je naplnit, se dobře žije. Bez vzájemného respektu a slušné komunikace to však nejde. Pracujeme proto na tom, aby se schopnost naslouchat jeden druhému nevytratila. V Kamenicku možná zveřejňujeme názory, s nimiž nemusíme všichni stoprocentně souhlasit. Můžeme jim tedy oponovat, ale snažme se šmahem neodsuzovat ty, kteří je vyjádřili.

Všem lidem dobré vůle přejeme pokojné prožití Vánoc a v roce 2023 pevné zdraví a nezdolný optimismus.

Michaela Valentová

Střípky

Kdo se umí dívat, najde kolem sebe spoustu krásy a potěšení pro oko, ale i pro duši. Pár takových maličkostí třeba promění smutný den v radostný, stejně jako dobré zprávy. A tak se s vámi o ty drobné střípky podělíme.

Rostly!

Letošní podzim byl i na Kamenicku štědrý. Lesy houbami nešetřily, naplnily nám košíky vrchovatě. Rostly i houby, které se nehodí na talíř, potěší ale svým vzhledem. Na Pišťajchu byly v polovině října spatřeny např. krásné exempláře trstnatce obrovského a šupinatky nádherné.

Jabloně v Šalvějové ulici už plodí

Pětileté jablůňky přinesly letos poprvé ovoce v hojnější míře. Už to nebyla ojedinělá, spíše náhodná jablíčka. Stromky dobře prospívají, z 18 kusů jsme museli nahradit pouze jediný, a to kvůli fatálnímu poškození kmínku vodním hryzcem. To bylo před dvěma roky. Nový stromek se snaží dohnat ty starší.

Lidé nezapomínají

11. listopadu 1918 skončila nejstrašnější válka, kterou do té doby lidstvo zažilo. V každé obci stojí pomník, který připomíná oběti jedné či obou světových válek. Je až s podivem, jak je památka na padlé doposud živá. A přitom uplynulo více než sto let... V okolí Kamenice najdeme několik udržovaných pomníků – za všechny např. na Želivci, ve Velkých Popovicích či Petřikově.

Redakce

O zadržování vody v krajině s Kozlem

O tom, že komunitní grantový program Kozel lidem není jedinou podobnou aktivitou Plzeňského Prazdroje a že prostřednictvím svých grantů pomáhá také projektům z oblasti ochrany životního prostředí i v okolí svých dalších pivovarů, se

mohli přesvědčit účastníci inspiračního semináře ve středu 16. listopadu v knihovně ve Velkých Popovicích. Akci pod názvem „Jak udržet vodu v krajině?“ uspořádal pivovar ve spolupráci s Nadací Partnerství, která jeho grantové programy už druhým rokem pomáhá organizovat. Program byl nabitý velmi zajímavě poskládanými příspěvky skutečných odborníků, kteří se tématu vody a jejímu zadržování v přírodě věnují.

Hned první příspěvek Miroslava Kubína z iniciativy „Voda pro les, voda pro lidi“ podpořené grantem Radegast lidem nabídl zajímavou zkušenost skupiny lidí. Ti se rozhodli s 25tunovým bagrem a jeho zásahy do terénu zadržovat vodu v Beskydech. Podobně zajímavý příspěvek byl i od dalšího hosta z iniciativy „Živá voda“ Jiřího Malíka, který představil zcela inovativní metodiku efektivního zadržování vody v krajině na konkrétních příkladech z okolí Plzně. I zde se jednalo o projekt podpořený z grantu, tentokrát z programu Prazdroj lidem.

Ve druhé polovině večera se představili další tři zajímaví řečníci, kteří mají již zcela přímou zkušenost s naším regionem. Martin Tušl hovořil o svých zkušenostech s dopady období sucha na okolní krajinu a představil návrh efektivního způsobu hospodaření s vodou v povodí Křivoveského potoka. Podobně zajímavý příspěvek nabídla také zástupkyně ZO ČSOP Velké Popovice paní Eva Šrailová, která představila projekt obnovy lesních tůň v přírodním parku Velkopopovicko. V obou případech se jednalo o projekty podpořené v roce 2021 z grantového programu Kozel lidem. Na závěr akce hostitel listopadového semináře představil i svoji vlastní zajímavou studii, ve které nabídl aktuální zkušenosti z neinvazivního odstraňování sedimentu z Pivovarského rybníka ve Velkých Popovicích biologickou cestou. Za Plzeňský Prazdroj vystoupil s příspěvkem Milan Prousek.

Tomáš Pavlík,
Plzeňský Prazdroj

Pohledy odjinud

Letní nahlédnutí do Dolních Břežan

Při průjezdu touto obcí pohled vždy upoutají dřevěná svodidla podél silnice směr Zbraslav. V nedávné době zaujal proces čištění a rekonstrukce hráze rybníka na křižovatce směr Točná. Na druhé straně kruhového objezdu vyhlíží opravený zámeček, který asi mnozí z nás pamatují jako zanedbanou téměř ruinu. Kdo odbočí z „kruháku“ k modernímu autobusovému nádražíčku, za chvíli je u bytových domů postavených s rozmyslem – prakticky všechny jejich přízemní prostory jsou nebytové a slouží pro občanskou vybavenost. To všechno vidím i já, aniž bych opustila kabinu vozu. V hlavě mi vřdycky vířily otázky, jak je možné, že obec tak blízko od Prahy neskouzla do „sídelní kaše“, není noclehárnou s „paneláky naležato“. Navíc zde opravují staré budovy, ale zároveň staví nové, architektonicky zajímavé.

V červnu se na mne usmálo štěstí – byla jsem pozvána na vycházku po Dolních Břežanech, uspořádanou jako vzpomínku na nedávno zesnulého starostu obce Ing. Věslava Michalíka. Průvodcem byl tehdejší zastupitel Ing. Iztok Toplak. Když nám v letním parnu na chodbě obecního úřadu na uvítanou rozdál složku s fotografiemi dokumentujícími, jak Dolní Břežany vypadaly na konci „devadesátek“, bylo mi jasné, že o této obci ještě zdaleka nevím všechno.

Pan Toplak nám se spokojeným úsměvem vyprávěl, že na místě zemědělského brownfieldu dnes stojí mezinárodní výzkumné laserové centrum ELI a na místě ošklivé skládky zeminy ze stavby metra v samém centru obce vzniklo náměstí Na Sádkách, moderní obytná čtvrť, vlastně nové centrum obce s veřejnými prostranstvími plnými zeleně, vodních ploch a míst k posezení. Do nového šestihektarového Keltského parku s obnovenými rybníky je odtud kousek. Parku dominuje návrší s keltským křížem, symbolem kultury, o jejíž přítomnosti v tomto regionu svědčí archeologické nálezy.

Dolní Břežany jsou počtem obyvatel srovnatelné s Kamenicí. Na svém území mají – stejně jako Kamenice – arcibiskupský zámek. Ten zdejší však sloužil za socialismu jako skladiště, užívala jej armáda a do jeho údržby se – dle dobových zvyklostí – nedala ani koruna. Podle toho vypadal. Po r. 1989 byl vrácen katolické církvi a v letech 2015–2018 zrestaurován na zámecký hotel. Zrekonstruovaná zámecká kaple slouží svému původnímu účelu. Z bývalé – značně poničené – arcibiskupské konírny vznikl Olivův pivovar. Pivo zde totiž má tradici – vařilo se prý již na konci 16. století.

Říkáte-li si teď, že Arcibiskupství pražské přece není obec, tak proč o tom tady píšu, máte pravdu, ale jen částečně. Obec má totiž s arcibiskupstvím výbornou spolupráci, díky níž provedla směnu mnoha pozemků, ale také např. odkoupila zanedbanou historickou budovu v centru obce kousek od zámku a přebudovala ji pro potřeby ZUŠ Harmony. Vlastně bez spolupráce obce s Arcibiskupstvím pražským by se v Dolních Břežanech daleko nedostali. Arcibiskupství totiž vlastnilo pozemky, na kterých obec potřebovala realizovat různé záměry. A tak obec prostřednictvím směny, či koupě za ceny v místě obvyklé získala nejen pozemky, ale i objekty, jež arcibiskupství nevyužívalo a obci se hodily pro její plány. Kromě ZUŠ podobným způsobem vzniklo i Komunitní centrum v centru obce. „Spolupráce je důležitá. Každá ze spolupracujících stran musí mít ale pocit, že je pro ni výhodná. Každý musí být spokojený, jinak to nejde,“ pragmaticky doplňuje pan Toplak. „Prakticky v každém projektu se to projevilo. Spolupráce a dohody obce se soukromými vlastníky a s Arcibiskupstvím pražským přinesly ty možnosti, které jsme přetavili do toho, jak dnes naše obec vypadá,“ doplňuje hrdě.

Budova obecního úřadu naproti ZUŠ je důkazem, jak z nevzhledného domu udělat půvabnou stavbu, která dominuje prostranství naproti bývalému zámku. V původním centru obce je také kulturní a informační centrum, které sídlí v budovách ze 16. století, které nebyly památkově chráněny. Rekonstrukce v letech 2014–19 tak dala vzniknout muzejním prostorům, knihovně, kinu, čítárně, infocentru a mateřskému centru pod jednou střechou. Na budovu navazuje komunitní zahrada.

Vědu reprezentuje také výzkumné laserové centrum HILASE, které je pracovištěm Fyzikálního stavu Akademie věd ČR. Moderní stavba byla realizována v letech 2011–15 na pozemcích původně patřících církvi. Obyvatelé Dolních Břežan mají přímo v místě nejen zajímavé pracovní příležitosti, ale i luxus dostatku míst v mateřských školách (původní a nové), v základní škole a na soukromém gymnáziu.

Pan Toplak nám v jednu chvíli velí nasednout do aut, abychom v letním žáru nepadli vysílením. Míříme k nové mateřské škole (2019–2020) na kraji obce. Tři barevné prsty na „zelené louce“, kousek od místa, odkud vede turistická stezka k oppidu Závist. Atypická kruhová okna dodávají stavbám hravost. Každé ráno míří do každé ze tří budov na 30 dětí. „Nezapomínejme ale, že máme další mateřskou školu,

Školka

kteřá patří obci, a ještě jednu soukromou, jež je součástí soukromého vzdělávacího komplexu Da Vinci. Ten zahrnuje školkou, školu a gymnázium. S ním má obec také dobrou spolupráci. Mají v areálu za benzinovou pumpou bazén a také velkou tělocvičnu, kde probíhají obcí pořádané taneční hodiny pro dospělé,“ dodává pan Toplak.

Cestou k moderní školce procházíme kolem kamenných zdí sahajících do výšky očí, uspořádaných do čtvrtkruhů, které jsou spojeny železnými branami, mířícími do čtyř světových stran. Skrz brány jsou na prostranství vidět další kamenné zdi, uspořádané do soustředných kruhů. Co je to? „To je nový hřbitov,“ vysvětluje náš průvodce. „Vybudovali jsme ho v letech 2014–2016. Projekt získal ocenění Národní cena za architekturu 2017. Autorem návrhu je Ateliér zahradní a krajinářské architektury Zdeňka Sendlera a Václava Babky. Mimochodem, stejní autoři jsou podepsáni pod Keltským parkem na místě bývalé skládky. I za tento návrh posbírali několik prestižních cen. Jsme rádi, že takové stavby vznikly právě u nás,“ pochvaluje si pan Toplak. „Pohřebiště Nové Břežany“, čteme na malé tabulce, kde jsou uvedeny ceny za pronájem hrobových míst a za související služby. Podoba moderního pohřebiště odkazuje opět na keltskou kulturu, ale i na pozdější slovanské osídlení. To se odráží i ve skladbě dřevin – lipové aleje vysazené do tvaru kříže a v centru čtyři duby.

Vracíme se zpět na kruhový objezd, ale nikoliv do centra obce. Všude, kudy projíždíme, jsou silnice lemovány chodníky. Míříme ke sportovní hale, která navazuje na školní areál a slouží jako tělocvična. Rotační elipsoid s leskle stříbřitým kovovým povrchem, ve kterém se odráží nebe i okolí. Kde končí stavba a kde začíná obloha? Klíče nemáme, a tak

nahlížíme dovnitř prosklenými stěnami. Interiéry s dřevěným obložením stěn a množstvím dřevěných prvků. Nádhera! „Vypadá to, jako by tady přistáli mimozemšťani, vidíte?“ žertuje pan Toplak. „Však taky tvůrci za tento návrh získali Národní cenu za architekturu 2018 a několik ocenění.“

„Ještě vám ukážu naši polikliniku. Je to starší budova, přestavěná, zmodernizovaná. Ordinují v ní odborní lékaři různého zaměření. Naši občané nemusí k odborníkům do Prahy. Odborníci z Prahy několikrát týdně přijíždějí k nám,“ chlubí se spokojeně náš průvodce. Tiše závidíme.

„To všechno, co jste viděli, vzniklo díky snaze vedení obce o to, aby se Dolní Břežany staly místem, kde lidé najdou zajímavé pracovní příležitosti i krásné bydlení, nejen v rodinných domech. Podařilo se toho dosáhnout systematickou prací během několika volebních období. Všem členům zastupitelstva šlo o stejnou věc. To bylo, myslím, to nejdůležitější. Samozřejmě bez využívání dotačních programů by to obec nezvládla. Je potřeba se dotacím systematicky věnovat a mít dostatek připravených projektů k realizaci. Je to náročná práce, ale u nás přinesla výsledky,“ shrnuje pan Toplak při zmrzlině z cukrárny v novém centru obce Na Sádkách.

Slunce se začíná klonit k obzoru, a tak nezbývá, než se rozloučit. Dvě hodiny stačily, abychom si všichni uvědomili, že záleží jen na lidech, na jejich vizích a snaze zanechat po sobě ve veřejném prostoru kvalitu. V Dolních Břežanech se to podařilo, ačkoliv startovní pozice byla v porovnání s Kamenicí v 90. letech určitě mnohem horší.

Michaela Valentová

Hřbitov

Věci se nedějí samy od sebe...

Kdysi jsem tato slova slýchala od své babičky. V tomto rozhovoru je pronesl chlap jak hora, bývalý československý hokejový reprezentant a automobilový závodník **Stanislav Hajdušek**. Z jeho úst zněla nečekaně, a tak jsem začala pokládat další otázky.

Stando, jsi rodák z Kopřivnice, ale už více než 40 let je život tvůj i tvé rodiny spojen s Ládví. Jak k tomu došlo?

V tom je právě ta magie. Tak jako Amerika má svou Road 66, tak i já mám svou silnici – silnici č. 603. To je číslo, které mne provází od narození, již 65 let.

Jakou hrou osudu jsem se tady na Ládví, kousek od Prahy ocitnul? Na nějaká předurčení věřím a vím, že se věci nedějí jen tak, samy od sebe. Začalo to tak, že mi můj spoluhráč ze Sparty po jedné příjemné večerní party při zpáteční cestě na Jižní Město, kde jsem s rodinou obýval „menší“ domek ještě s dalšími 36 partajemi, nabídl, zda nemám zájem o zahradu v obci Ládví. Nikdy před tím jsem o Ládví neslyšel a to, že jím prochází silnice č. 603, mne ani ve snu nenapadlo. Zarostlá zahrada o rozloze 1200 m² pro mne v památném roce 1981 byl sen, jak na chvíli utéct společně s manželkou a dvěma malými dětmi z panelového domu do přírody. Kousek do lesa, blízko rybník v té době ještě s čistou vodou a fungující restaurace naproti přes silnici. No není to pohádka?

Takže si na Ládví žijete jako v pohádce?

Dnes už bohužel silnice č. 603 není tak klidná jako v roce 1981, kdy po ní projelo auto či autobus jen občas. Stará Benešovská, jak se jí důvěrně říká, je plná aut a vyjet ze vrat bývá otázkou dlouhých minut. Nápad zmizet z Prahy měly postupem času totiž další tisíce lidí. Věřím, že až bude dokončen nový obchvat směrem na České Budějovice, část silniční dopravy se omezí.

V současné době se nám Ládví rozrůstá, až to není hezké. Mnozí z místních lidí rozprodali svá zděděná pole, louky i lesy a staví se všude, i tam, kde to není ani povoleno. Chápu, pokrok nezastavíš, ale ten klid a nádherná příroda okolo Valnovky se vytrácí. I přesto se mi tady žije krásně. Kdysi vyhlášená restaurace Valnovka aktuálně díky novým majitelům opět získala na kvalitě. Je prima, pokud jsou u nás kamna studená, přeběhnout silnici a dát si naproti něco dobrého.

Říkáš, že číslo 603 je pro tebe magické. V čem to spočívá?

Rád vysvětlím. Narodil jsem se v Kopřivnici. Znalci automobilů dobře vědí, že se tam dělají již 125 let skvělá a jedinečná auta. V roce 1956 se narodil vůz Tatra 603 a v tomto roce jsem se narodil i já. Myslím, že to byl dobrý rok.

Můj tatínek Stanislav byl v té době testovací jezdec a mechanik, který měl za úkol najezdit s tímto fantastickým autem tisíce kilometrů, aby odhalil vady a závady a zlepšil jeho jízdní vlastnosti. Často se stávalo, že mne a mého bratra Zdeňka bral s sebou, neboť naše maminka Jarmila plnila plán výroby automobilů na tisíce procent a pracovala i 16 hodin denně. Když strana a vláda zavelela, bylo těžké odmítnout. Díky tomu se kabina „šestsettrojky“ stala našim druhým pokojíčkem. Táta nás naložil a vyrazili jsme na cesty – jednou do Brna, podruhé do Bratislavy, anebo když byla maminka v lázních, tak za ní přes celou republiku do Lázní Františkových. V té době ještě nebyly dětské sedačky a my mohli s bratrem vzadu stát. Dnes nemyslitelné klučíci štěstí! Později, jak jsme rostli, jsme směli i sedět vpředu a sledovat, jak táta odšlapuje pedály, brzdu a meziplyn zároveň. Jak plynule krouží zatáčky, bravurně řadí a předjíždí pomalé a nudné škodovky. No, a když se chtělo spát, tak šup dozadu pod skla anebo na zadní sedačku a pak už jen domů, do pelišku. Byla to pro mne a bratra nádherná a vzrušující doba dětství a dospívání. Tatra 603 se mi zaryla hluboko pod kůži a do podvědomí.

Krásné bylo, když se táta vracel ze závodů ze světa. Kromě toho, že se vrátil zdrav, přivezl vždy něco dobrého na zub. V 60. letech se nám, vesničanům, ani nezdálo o čokoládě Milka. Coca-Cola byl rajský nápoj přímo z nebe. (Naštěstí jsme z toho vyrostli.)

Určitě jste s bratrem v dětství měli touhu být jednou jako táta...

Ráno, než jsme šli do školy, jsme se Zdeňkem tajně sedávali do závodní Tatry na sedadla, kde táta s panem Vermírovským před pár dny bojovali na soutěžních tratích Evropy. Točením volantu a mačkáním plynu jsme jeli svůj klukovský závod. Táta se pak mohl zbláznit, když chtěl odjet a kola byla natočená do plotu a karburátory plné benzínu tak, že Tatra nešla nastartovat. Úžasná doba. Někdy nás táta oba naložil do soutěžní Tatry a my se dovezli do naší 2 km vzdálené školy. Mně bylo tehdy 10 let. Pyšnější kluky než my dva jste na světě neviděli.

Ty jsi svůj profesní život spojil nakonec s hokejem. A velmi úspěšně. Na začátku 80. let jsi reprezentoval tehdejší ČSSR, poté jsi působil jako trenér v Norsku. Dost daleko od Ládví...

Po prvním roce norského angažmá, v r. 1988, jsme se vrátili s rodinou zpět do stále ještě totalitního Československa. Následující rok jsme zahájili stavbu domu a v r. 1993 jsme se nastěhovali a začali žít na Ládví.

Jednou k nám přijeli na návštěvu mí rodiče z Kopřivnice a můj táta po obědě u kávy vzpomínal. „Vždyť já to tady znám,“ povídá najednou. Ukázalo se, že v r. 1963 tady nedaleko Babic Československý film natáčel krimi s panem Rudolfem Hrušínským. V jedné scéně měl právě v Babicích za silného deště s Tatro 603 smykem projíždět zatáčkou. Pan Hrušínský byl skvělý herec, ale na tuhle divočinu si netroufl, a tak byl nahrazen mým tátou, který byl vzhledově podobný, stejně velký a hlavně, s Tatro to zvládl levou zadní. Také nádherné zatáčky mezi Kamenicí a Čakovicemi vrátily tátu o 30 let zpátky, kdy se soutěžní T603 projížděli jednu z etap Rallye Vltava, více než 2000 km dlouhé soutěže.

Tvůj táta a pan Vermírovský – dvě jména, která byla ve své době v automobilovém světě pojem. Můžeš nám přiblížit jejich „vavřiny“?

Díky tomu, že se táta jako mladý sportovec dostal po 2. světové válce i k létání na opuštěném cvičném letišti, které zanechali Němci za továrnou Tatra, měl velmi dobré znalosti o navigaci a orientaci v terénu a mapách. Ve společnosti takového mistra volantu, jakým byl syn legendárního pana Josefa Veřmirovského, Adolf Vermírovský, byla posádka Tatra 603 pro soutěže velmi dobře připravena a sbírala mnoho vavřínů na československých i zahraničních soutěžích. Vrcholem byly vytrvalostní 84hodinové maratóny na okruhu Nürburgring v 60. letech. Tatra 603 v provedení kategorie GT a B5 drtila i ty největší favority ze stáji Porsche, Mercedes, Ford a další. A tak z toho byly vítězné poháry v kategorii GT do 2,5 litru a stříbrné, bronzové v celkovém pořadí.

Po ukončení profesionální hokejové kariéry ses k Tatře 603 vrátil. Spolu se svými bratry, Zdeňkem a Jarkem, jste vrátili slávu tátovu závodnímu vozu. Co bylo těžší – oživit a zprovoznit tátovu oranžovou tatrovku, nebo uchovat slávu jména Hajdušek?

Na slávu jsme v té době ani nevzpomněli, měli jsme spolu s bratry sen najít a oživit zašlou slávu závodního vozu Tatra 603, na kterou mnoho lidí nahlíží pouze jako na „papalášský“ vládní vůz spojený s minulým režimem. Po dlouhých týdnech hledání se nám podařilo podle čísla karoserie najít pouze jednu ze tří těchto původních Tater. Po zakoupení vraku jsme se pustili do renovace, která následně po dvou letech vyústila v krásnou společenskou událost.

Do historické budovy Fojtství, kde to všechno v 19. století v Kopřivnici začalo výrobou kočárů, jsme v roce 1996 sezvali dosud žijící jezdce i mechaniky Tatra a společně oslavili nový zrod tátovy oranžové závodní Tatra a její návrat na závodní tratě. Od té doby až dodnes jsme s tímto vozem dosáhli mnoha vítězství, i když s úspěchy generace našeho tatínka se nemůžeme srovnávat. Rád vzpomínám na několik účastí v rally Trondelag v Norsku, kde jsme se spolujezdcem panem Karlsenem zvítězili v naší kategorii historických vozů do 2,5 l více než pětikrát. Mnoho zlatých i stříbrných pohárů jsme

posbírali v závodech do vrchu pořádaných v rámci mistrovství České republiky. Několikrát jsme také stáli na stupních vítězů v závodech historických vozů na okruzích.

V kopřivnickém muzeu osobních automobilů Tatra stojí mimo jiné nízký černý vůz, jehož tvary napovídají, že je určen pro závodění na okruhu. Jsou na něm uvedena všechna tři jména pokračovatelů „tátova díla“ – jméno tvé a tvých dvou bratrů. Znamená to, že jste s ním jezdili všichni?

Všichni tři ne, jen já a můj mladší bratr Zdeňk jsme řídili při vytrvalostních závodech a sprintech tuto černou 4,5litrovou krasavici o výkonu 430 koní, Tatra Ecorru Sport V8. Nejmladší Jaromír, velmi zručný technik a organizátor, se ujal vedení depa a měl na starost, aby příprava na závod a jeho průběh probíhala tak, jak má. Včasné zastávky v boxech, tankování paliva, výměny jezdců a podobně.

Odjeli jsme společně s bratrem Zdeňkem více než 70 závodů v ČR i zahraničí a i přes značnou převahu modernějších aut ze stáji Mercedes DTM a Audi DTM či Porsche GT3 jsme posbírali i několik vavřínů a dobrých umístění. Byly to pro mne nezapomenutelné roky plné adrenalinu, ale i a boje o získání potřebných prostředků na tak neskutečně drahý sport, jakým závodění je.

Kariéra tě zavedla daleko od Kopřivnice. Přesto tě s ní stále spojuje jakási pupeční šňůra. Kopřivnice a Tatra jsou také propojeny. Co se děje v továrních halách dnes?

Kopřivnice se stala moderním městem a místem, kde si lidé mohou vydělat peníze na příjemný život v podhůří Beskyd. Poté, co „byl odejit“ Američan Adams z vedení továrny Tatra, koupili továrnu dva čeští zbrojaři. Od té doby znovu začala éra prosperity a Tatra se vrátila tam, kam neodmyslitelně patří. Je to třetí nejstarší automobilka na světě a jsem hrdý, že jsme se společně s bratry i mým tátou zasloužili malou měrou o její dobré jméno a věčnou slávu.

Využiji této příležitosti k tomu, abych čtenáře Kamenicka „nasměroval“ k návštěvě dvou muzeí v Kopřivnici. Jedno je věnováno historii osobních vozů, druhé nákladních. Jméno Karel Loprais asi znají všichni. Kromě legendárních „pouštních“ Tatrovek je tam celá řada dalších exponátů.

Náš rozhovor jsme zahájili tvrzením, že věci se nedějí samy od sebe. Z Kopřivnice tě zavedla životní cesta do Kamenice. Také mezi nimi přece existuje propojení...

Samozřejmě, prostřednictvím průmyslníků Ringhofferů! Právě oni 18. listopadu 1935, tedy před 87 lety, připojili Závody Tatra, a.s. ke svému impériu. Od roku 1936 se pak začal používat obchodní název Ringhoffer–Tatra, a.s. Po znárodnění tato společnost zanikla, s ní i název. Zůstala jen značka Tatra na určitých produktech původního koncernu.

Děkuji za rozhovor a přeji ještě mnoho vavřínů na závodních tratích.

Michaela Valentová

S bratrem Zdeňkem, rok 1962

Co je nového v sociálních službách pro seniory z Kamenice

Ráda bych vás, čtenáře Kamenicka, v sérii článků zaměřených na téma poskytování sociálních, zdravotních či právních služeb nejen pro seniory z Kamenice seznámila s aktuálními informacemi v této oblasti. Mít znalosti i povědomí o možnostech, které nabízí mnoho firem a institucí v okolí Kamenice, je vždy dobré. Člověk nikdy neví, kdy se taková informace může hodit. Někdy mám pocit, že si to mladší generace tolik nepřipouští, dokud se jejich rodiče cítí dobře, jsou soběstační a pomáhají s vnoučaty. Vždy je však dobré mít po ruce informace a reference o firmách, které dokáží poskytnout pomoc, když je jí třeba.

Klub seniorů 55+ aktivní v Kamenici vznikl v roce 2015 a od té doby se rozvíjí do dnešní podoby.

V plánu akcí každý rok zařazujeme přednášky na téma sociální, zdravotní nebo právní služby, přestože to není primárně náplň naší činnosti. Klub seniorů se stará v obci především o kulturní, sportovní a společenské vyžití našich spoluobčanů. Nicméně vnímáme poskytování takových informací jako nanejvýš potřebné, proto jsme již několikrát na toto téma s kolegyněmi uveřejnily ve Zpravodaji z Kamenice přehledné tabulky o poskytovatelích těchto služeb v okolí i s kontaktními adresami.

Snahou nás, organizátorek Klubu seniorů 55+ aktivní, je vznik sociálního odboru na Obecním úřadu v Kamenici. Žádáme o to již dlouhá léta. V podstatě od založení Klubu seniorů 55+ aktivní. Měl by být nápomocen nejen starším osobám, ale i lidem v nouzi, matkám samoživitelkám apod. Sociální odbor na obci zatím nemáme, máme pouze sociální pracovníci. Senioři z Kamenice napjatě sledují, zda u nás takový odbor vznikne a co bude nabízet. (Obě sdružení nezávislých kandidátů – PRO KAMENICI i KAM 21 – měla zajištění poskytování sociálních služeb ve volebním programu).

V listopadu tohoto roku jsme se dočkali prvního ročníku Veletrhu sociálních služeb. Tento první počín hodnotím kladně a děkuji jménem seniorů za jeho uspořádání.

Jako organizátorky seniorského klubu jsme na zmíněném veletrhu obešly všechny stánky a s mnohými vystavovateli jsme se znovu rády pozdravily. Znali jsme se z dřívějších aktivit. Někteří vystavovatelé pro nás byli noví, ale o to více lákavé bylo poznat, kdo sedí za stolečkem a co nabízí. Přínosem pro seniory jistě bude navázání na spolupráci z minulých let formou besed s jednotlivými vystavovateli a poskytovateli služeb. Využijeme např. nabídky informování o „chytrých hodinkách“, aby si je naši senioři případně mohli pořídit, až se s nimi na přednášce seznámí. Dozvědí se také o možnosti zapůjčení kompenzačních pomůcek, které má k dispozici také Klub seniorů z Kamenice (v omezené míře), Hospic Dobrého pastýře v Čerčanech, ale hlavně firma DMA se sídlem v Kunicích, jež se tímto zabývá jako hlavní činností. Účast zájemců na prvním ročníku nebyla příliš velká. Bylo by ale určitě lepší, kdyby se o nových možnostech spolupráce nebo pořízení různých praktických novinek dozvědělo co nejvíce našich seniorů.

Na tomto veletrhu nás zaujal stánek Hospice Dobrého pastýře z Čerčan, kde jsme si dlouho povídaly s Martinou Hrachovou a Bc. Michaelou Pohůnkovou a zjistily jsme, že máme mnoho společného. Starost a péči o seniory, i když my v Kamenici spíše o ty aktivnější a v Čerčanech o ty již na sklonku života.

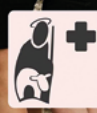
Proto moje první cesta k navázání nové spolupráce vedla do Čerčan, kde se nachází Hospic Dobrého pastýře, nestátní zdravotnické zařízení, které přijímá pacienty ohrožené postupující chorobou na životě a poskytuje jim akutní paliativní léčbu a péči. Zřizovatelem je firma TRI, z.ú.

Hospic Dobrého pastýře nabízí a poskytuje:

- lůžkový hospic v jednolůžkových pokojích se sociálním zařízením s možností ubytování rodinného příslušníka, který chce být v kontaktu s nemocným ve chvíli, kdy potřebuje specializovanou paliativní péči, jejímž cílem je zmírnění bolesti a zachování důstojnosti,
- sociální odlehčovací služby formou pobytu v hospici, nebo terénní formou ve vlastním sociálním prostředí, denní odlehčovací službu v centru denních služeb nebo

BENEFIČNÍ KONCERT
PRO HOSPIC DOBRÉHO PASTÝŘE

& MAMMAS
MAMMAS
KVARTET S2
BARBORA PLACHÁ, KLÁRKA BRABCOVÁ
MARTIN ZBROŽEK, ANTONÍN ZBROŽEK

18/12/2022 18:00

KINO ČERČANY
VSTUPNÉ PŘEDPRODEJ **290 Kč**
VSTUPNÉ NA MÍSTĚ **350 Kč**
PARTNERI KONCERTU

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
KINO ČERČANY, VACLAVSKÁ 64
tel. 721 624 802
HOSPIC DOBRÉHO PASTÝŘE, SOKOLSKÁ 584
tel. 317 777 381
www.hospic-cercany.cz

jednodenní pobytovou službu dle přání klienta i jeho nejbližších s využitím asistenta,

- široké spektrum komunitních služeb občanům z nejbližšího okolí.

Věnují se vzdělávací, osvětové a aktivizační činnosti. Provozují půjčovnu kompenzačních pomůcek a službu asistenčního auta.

Motto firmy TŘI, z.ú.: „Poskytovat pomoc a péči těm, kteří pomoc potřebují, a budovat prostor, kde se mohou potřební potkávat s těmi, kteří pomoc mohou, chtějí a umějí poskytnout.“

Jejich hodnotami jsou: „Respekt, láska k bližnímu, důstojnost a odvaha.“ Po celou dobu návštěvy, kdy se mě ujala vedoucí sociálních služeb tohoto objektu, paní Mgr. Eva Rosová, DiS., a provedla mě celým areálem, vysvětlila každou drobnost a odpovídala na moje otázky, jsem měla pocit, že v tomto prostoru to v žádném případě nejsou prázdná slova. Klidné, vlídné místo na konci obce se zahradou, světlé prostory, všude čisto a usměvavé tváře zaměstnanců. Profesionální vybavení – polohovací postele, různé kompenzační pomůcky, koupací vana s polohovacím lehátkem na kladce, kyslíkové přístroje apod. jsou zde samozřejmostí stejně jako profesionální přístup všech, se kterými jsem se tu potkala – od vrátnice přes uklízečky, sestřičky, lékaře, odborné asistenty až po vedení.

Lidé, kteří tu pracují, mysleli na vše kolem posledních lidských věcí. Nádherná, leč prostá kaple, kde se pořádají pravidelně bohoslužby a kde farář poskytne útěchu tomu, kdo o ni požádá. Nechybí ani speciálně zařízená místnost, ve které se rodina může rozloučit s milovanou osobou.

Drobné služby, které si mohou pacienti dopřát, jsou masáže, rekondiční služby, pedikúra nebo kadeřník. DobroBistro slouží návštěvám i komunitnímu centru. Kávu tu dělají opravdu dobrou.

Pořádají dny otevřených dveří vždy se zajímavým programem, spolupracují s dobrovolníky, kteří mohou dělat společnost klientům nebo pomáhat s údržbou interiéru či zahrady.

Proč jsem vážila cestu do Čerčan? Chtěla bych s tímto místem seznámit čtenáře i naše seniory. Setkáme se s vedoucí sociálních služeb paní magistrou Evou Rosovou formou besedy začátkem příštího roku, někdy během měsíce ledna. Bude-li zájem, přijmeme pozvání a zajedeme se do Čerčan také podívat. Věřím, že návštěva hospice stojí za vidění. Můžeme společně prožít dopoledne, zazpívat si, přečíst si kousek z dobré knížky, něco tvořit rukama nebo si popovídat u čaje o životě. Je dobré mít povědomí o tom, že v životě mohou nastat chvíle, kdy vše neovládáme, máme potíže, a přitom velmi blízko je někdo, kdo nám pomůže, postará se o nás s profesionalitou, laskavostí a respektem. Neváhejte se podívat na stránky hospice: <https://hospic-cercany.cz>, přijďte pobesedovat se sociální pracovníci paní Mgr. Evou Rosovou a se seniory 55+ aktivní z Kamenice, nebo si zajďte do Čerčan v rámci dnů otevřených dveří.

V příštím článku vám přiblížíme některé pomůcky pomáhající v určitých chvílích, které mohou zachránit svízelnou situaci a tím naše zdraví. Nabídneme rozhovor se sociální pracovnící,

kteřá pracuje v terénní odlehčovací službě. Zopakujeme si, co to vlastně je a zda byste na takovou službu mohli mít nárok. V tomto seriálu budeme pokračovat a seznamovat vás postupně s lidmi, službami i nabídkami v oblasti sociálních služeb.

Marie Hajdušková

Svou práci pro Hospic Dobrého pastýře v Čerčanech přibližuje Pavla Kotrášová, která zde působí ve svém volném čase jako dobrovolnice. Pavlu někteří možná znáte z Kamenice, kde se aktivně podílí na komunitním životě – je členkou klubu žen, vedla dlouhá léta cvičení pro ženy, občas dobrovolně pomáhá při akcích Klubu seniorů 55+ aktivní v Kamenici. Zajímalo nás, co ji přivedlo k činnosti pro hospic, ale i to, jaké jsou její pocity při práci s lidmi, kteří se nacházejí v poslední etapě života. Její upřímná slova se možná stanou pro někoho z našich čtenářů inspirací.

Dobrovolnictví mne naplňuje a povznáší

Přemýšlela jsem, kam nasměrovat svoje pečovatelské a sociální citění, kde být platná a kde nabídnout svoji pomoc. Usoudila jsem, že o děti a odložené pejsky (myšleno v nadsázce) pečuje kde kdo. Přemítala jsem proto, která skupina našich spoluobčanů je tak trochu opomíjená, nebo péče o ně není zrovna atraktivní, a první myšlenka padla na staré, nemocné či jinak handicapované lidi. Moje rozhodnutí bylo určité ovlivněno tím, že mamka dlouhodobě pečovala o babičku Růženku (svoji maminku). Bydlela s mými rodiči více než 20 let a leckdy to byl očištec, i když babička byla téměř do posledních chvil soběstačná. Péče o takového člověka je náročná, nejen po fyzické stránce, ale také psychicky, takže s oblibou a úctou říkám, že moje máma má svatozář (a táta dvě). Samozřejmě jsem chodila s babičkou pomáhat, takže vím, co takové soužití a péče o starého nemocného člověka obnáší. Růženka se dožila 95 let a s láskou na ni všichni vzpomínáme.

Takže myšlenka byla na světě a já jsem začala pátrat v našem okolí, zda existuje nějaký pečovatelský dům nebo dům pro seniory, kde bych se mohla uplatnit. A našla jsem Hospic Dobrého Pastýře v Čerčanech. Musím říct, že tenkrát jsem nevěděla úplně přesně, co znamená „hospic“ a „paliativní péče“. Ale jejich skvěle udělané webové stránky nabízejí spoustu informací, takže jsem je pročetla tam a zpátky a hned byla moudřejší a také rozhodnutá stát se jejich dobrovolníkem. Domluvila jsem si schůzku, koordinátorka mě seznámila se základy dobrovolnické činnosti a pak mě provedla celým hospicem. Pamatuji se, že to pro mě byl ohromný šok a překvapení. Jak je možné, že zařízení s péčí o nevléčitelně nemocné – tedy umírající – pacienty, může působit tak pozitivním a milým dojmem. Opravdu. Možná to zní neuvěřitelně, ale na návštěvu hospicu jsem tehdy vzala i svoji sedmnáctiletou dceru, která měla velmi podobné pocity. Shodly jsme se, že celé je to o lidech, o jejich nastavení pečovat o druhé s láskou, s porozuměním a s úctou. Doposud jsem se nikdy s ničím takovým nesetkala.

Z nabízených forem dobrovolnické činnosti jsem si vyzkoušela návštěvy klientů (pacientů) na pokojích, aktivity v denním stacionáři a výpomoc při hospicových akcích. Těch je nepřeberné množství (např. různé dobročinné bazary, poutě

pro děti, zábavná odpoledne s tvořením, hudební vystoupení, adventní zpívání) a nejužasnější na nich je to, že se snaží propojit život uvnitř a venku, tedy rozvíjet komunitní způsob fungování. Tyto akce už mají svoji tradici, bývají veselá a hodně navštěvovaná. Denní stacionář je něco jako posezení u kávy či čaje v klubovně. Příjemná komunitní aktivita, při které se sejdou klienti (jen ti, kteří chtějí), dobrovolníci, případně další pracovníci hospice, a vypráví se, čtou se noviny, zpívá se, hraje na klavír, vyšívá, háčkuje, prostě co kdo chce. Je to rozptýlení pro ty, kteří nechtějí být sami. Nejtěžší jsou určité návštěvy na pokojích, protože tam je dobrovolník sám, jeden na jednoho, a vůbec neví, do čeho jde, jak se zrovna klient cítí, na co má náladu. Samozřejmě jsem byla proškolená, ale teorie a praxe jsou dvě odlišné věci. Poprvé jsem šla s velkým respektem a trochu i se strachem, nevěděla jsem, jak začít, jak udržet konverzaci, co říct a co ne, abych neudělala nějaký

přeslap, bylo to opravdu hodně těžké. Podruhé zrovna tak. Postupně se ale člověk naučí a „otrká“, takže už trochu ví, jak na to. Někteří klienti jsou vlídní a chtějí kontakt, jiným stačilo vyprávět nebo číst. Prostě je potřeba naslouchat a pokusit se alespoň malou službičkou zpříjemnit dlouhé osamělé chvíle. Takže jsem stříhala a pilovala nehty, česala, hrála karty, loupala ananas, hledala ve fotkách, četla SMS. Někdy jsem odcházela s uspokojivými pocity, jindy s rozporuplnými. Ale ve výsledku jsem zjistila, že dobrovolnictví mě naplňuje, nabíjí pozitivními emocemi a jaksí povznáší. Vím, že to zní jako klišé, nevěřila bych tomu, kdybych to nezažila na vlastní kůži. Asi jsem k tomu inklinovala vždycky, někomu pomáhat a o někoho pečovat, ale tenhle způsob má v sobě skryté kouzlo. A taky ještě druhý rozměr – pocit vlastního uspokojení a naplnění.

Pavla Kotrášová

Kamenická demokracie v praxi

Ve dnech 23.–24. 9. 2022 proběhly v obci Kamenice komunální volby, jejichž prostřednictvím bylo zvoleno 15 zastupitelů obce Kamenice pro volební období 2022–2026.

Ve středu 19. 10. 2022 se pak v Kulturním centru Kamenice konalo veřejné Ustavující zasedání zastupitelstva, na kterém, mimo jiné, došlo k volbě starosty obce, 2 místostarostů a členů Rady obce Kamenice.

Na tomto zasedání, dle výsledku voleb, disponovalo sdružení KAM21 devíti hlasy (mandáty), sdružení PRO KAMENICI šesti hlasy (mandáty) nově zvolených zastupitelů. Tedy poměr mandátů 9:6.

Ještě před samotnou volbou do orgánů vedení obce všichni zastupitelé veřejně složili slib, ve kterém čestně slibují, že budou (citují) „pracovat ve prospěch obce a jejích občanů“.

Zasedání pak po složení slibu volbou starosty, místostarostů a Rady obce Kamenice mělo ukázat, jakou cestou se bude práce v zastupitelstvu pro další volební období ubírat. Bude to cesta

silová, kdy si sdružení KAM21 váhou svých 9 většinových hlasů odhlasuje, co chce? Nebo to bude cesta otevřené spolupráce, kdy dojde k proporcionalnímu ustanovení orgánů vedení obce tak, aby byla demokraticky respektována vůle voličů a Kamenice těžila z potenciálu všech 15 zastupitelů? Jakým směrem se zastupitelé KAM21 vydali, posuďte sami.

Kamenická demokracie v praxi – přehled

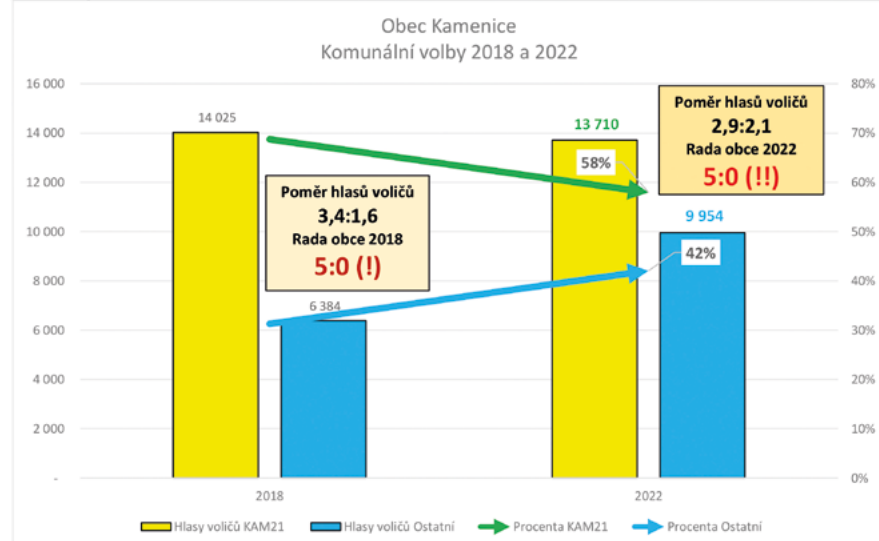
Volební výsledek:

- Výsledek voleb KAM21 58 % vs. PRO KAMENICI 42 %
- Poměr hlasů voličů 2,9 vs. 2,1
- Poměr mandátů v zastupitelstvu 9:6 (dáno hlasy voličů, tedy výsledkem voleb)
- Očekávaný poměr mandátů v radě obce dle volebního výsledku: 3:2

Skutečnost po ustavující schůzi zastupitelstva:

- Starosta: Čermák (KAM21) – zvolen 9 hlasy
- 1. místostarosta: Valášek (KAM21) – zvolen 9 hlasy
- 2. místostarosta: Mojžíšek (KAM21) – zvolen 9 hlasy
- Další členové Rady obce: Topinka (KAM21) a Hladík (KAM21) – zvoleni 8 hlasy

ROK	Hlasy voličů		Poměr hlasů voličů		Procenta		Mandáty (nezaokrouhleno)		Mandáty (zaokrouhleno)	
	KAM21	Ostatní	KAM21	Ostatní	KAM21	Ostatní	KAM21	Ostatní	KAM21	Ostatní
2018	14 025	6 384	3,4	1,6	69%	31%	10,31	4,69	10	5
2022	13 710	9 954	2,9	2,1	58%	42%	8,69	6,31	9	6

Při poměru hlasů voličů 2,9 ku 2,1 (58 % vs. 42 %) jsme se tak nadáli autokratického postupu a naprosto jednobarevného složení vedení obce a Rady obce Kamenice v poměru 5:0. Nic se nezměnilo. Místo spolupráce na slušné, otevřené a demokratické bázi se KAM21 vydalo stejnou cestou jako v roce 2018. Naše snaha o spolupráci nebyla vyslyšena. KAM21 získalo o 16 % více hlasů voličů a rozhodlo se tuto výhodu plně uplatnit strategií hrubé síly. Je to dobře pro obec a její občany? Uvidíme, k čemu to povede.

Dan Ševčík

Zdroje dat:

<https://www.idnes.cz/volby/komunalni/2018?t=vysledky-obec&o=2&o2=CZ0209&o3=538299&obec=kamenice>
<https://www.idnes.cz/volby/komunalni/2022?t=vysledky-obec&o=CZ020&o2=CZ0209&o3=538299&obec=kamenice#vlb-seznam>

Postřehy z kontaktní kampaně

Momenty očekávané i překvapivé

Při předvolebních pochůzkách po centrální části Kamenice a po Těptíně jsem toho zažil poměrně dost. Na jaře průtrže mračen, kdy se mi rozmočily všechny petiční archy a mohl jsem začít znovu. O týden později mi zmokly časopisy Kamenicko. Chránil jsem je vlastním tělem. Doma jsem je pak stejně sušil jako houby. Za výtisky se ručí. Šéfredaktorka je totiž neúprosná. Vše je spočítané! V létě bylo pro změnu horko až hrůza. Ale stálo to za to.

Nejvíce mě těší to, že jsem poznal další sousedy, ale hlavně jejich přání a nápady, jak náš společný život v obci zlepšit. A že těch nápadů bylo! Nebyl jsem na to naštěstí sám, vstřebával jsem tyto impulsy od vás spolu s kolegy z kandidátky PRO KAMENICI – Vladěnkou Benešovou a Tomášem Ouhelem. Vznikl tak díky vám celý seznam, zásobník nápadů, čemu se věnovat jako zastupitelé v příštích letech. Jak jsem všude v rozhovorech s vámi zmiňoval, mou prioritou je doprava a bezpečnost na komunikacích. Díky debatám s vámi u branek, za ploty i na zahradách u vašich domů jsem si doplnil či upřesnil některé své poznatky. Překvapivé je někde pro vás na frekventovaných silnicích atraktivnější úsekové měření než třeba chodník. Je důležité naslouchat argumentům. Na nepřehledných místech při výjezdech na hlavní silnici zase chybí zrcadla. Takových míst není málo.

Doprovod nám při obcházení kamenických osad dělali i mí dva psi. Netušil jsem, k jakému poznání díky psímu doprovodu dojdou. Když pražilo slunce a už jsme byli všichni uondaní, tak dostali skoro všude napít. Kdo? Oba moji psi. Já jen žíznil koukal! Němé tváře měly přednost. Kdybych se před lidmi nestyděl, tak piju z misky s nimi. Je hezké vidět, jak lidé mají všude psy rádi. To mi dělá radost.

V Těptíně šlo někdy v letním parnu (s trochou přehánění) o život. Hospoda zavřená a nejbližší studánka až za Dlouhým rybníkem. Samozřejmě že je na návsi konzum, ale to není ono. Já to nakonec nějak vydržel. Žiju! Ale to, že si dám U Bernatů někdy v budoucnu znovu na studně pivo, jsem ještě nevzdal. Na to, že by bylo dobré s sebou mít aspoň láhev vody, jsem samozřejmě přišel taky, ale mnohem později. Mezitím vedra polevila...

Zprvu jsem měl z tzv. kontaktní kampaně, tedy z obcházení domácností v rámci předvolební propagace SNK PRO KAMENICI, divný pocit. Zazvonit někde, kde mne neznají, mi připadalo trochu vlezlé. Byly to ale liché obavy. Všude to bylo fajn a zdá se mi, že teď znám obyvatele některých částí Kamenice o něco lépe. Cítil jsem z vás ochotu i potřebu mluvit o tom, co se týká obecních záležitostí. Dost jsme se i nasmáli a bylo to prostě srdečné a já za to vám všem dodatečně ještě jednou děkuji. Nakonec jsem se vnitřně úplně ztotožnil s myšlenkou, že kandidovat bez toho, aniž bych se občanům trochu představil, není úplně správné. Někde jste mě opravdu neznali. Dokonce jsem byl někdy zkoušen z realit naší obce. Trochu jsem se zapotil. Znáám to tady ale už přes padesát let, a tak jsem z toho vyšel s pochvalou.

Určitě se brzy zase uvidíme a popovídáme si o tom, jak se daří vaše podněty realizovat. Nebylo jich málo, a tak máme ve sdružení PRO KAMENICI co dělat. Už se těším.

Alois Kačerovský

Každý den jsem se těšil na nová setkání s vámi

Část srpnových a zářijových odpolední jsme jako kandidáti za sdružení nezávislých kandidátů PRO KAMENICI trávili tím, že jsme zpravidla ve dvojicích zvonili na zvonky vašich domovů a představovali sebe i body našeho volebního programu.

S mým hlavním partákem Pavlem Šotolou, ale někdy i s lídryní naší kandidátky Vladěnkou Benešovou jsme se pohybovali zejména na Nové Hospodě, ve Všedobrovicích, v Kamenici, příležitostně také v Těptíně a ve Skuhři. Byla doba dovolených a letního počasí, které spousta z nás, pokud zrovna nemusí pracovat do večera, běžně využívá k odpoledním aktivitám venku, takže při každé jednotlivé obchůzce jsme zastihli zhruba polovinu lidí.

U vás, které jsme zastihli, na mne velmi mile zapůsobilo, že jste v drtivé většině přerušili momentální činnost a věnovali nám svůj čas. Leckdy jste nás pustili na zahradu, někdy i do domu, abyste si nás poslechli, poptali se nás na naše záměry, řekli nám, co vás zajímá a případně i trápí. Během těch několika týdnů jsme napočítali ani ne deset domácností, kde zájem o rozhovor vůbec neměli a snad naši aktivitu vnímali i jako nepatřičnou. Jinak jsme se však setkali se slušností, korektností a ochotou nám věnovat aspoň pár minut.

V době, kdy to vypadá, že naše společnost je velmi rozdělena, a lidé žijí v různých sociálních bublinách podporovaných sociálními sítěmi, kdy člověk ve zpravodajství a diskusích vnímá nenávisť a zášť, to pro mne bylo velmi příjemným překvapením. Musím přiznat, že jsem s tak pozitivním přístupem nepočítal a o to víc jsem se po každé návštěvě těšil na další den a na nová setkání s vámi. Ta setkání z očí do očí mě přesvědčila, že osobní kontakt je mnohem zajímavější a přínosnější než kontakt přes média jakéhokoli druhu. Za to, že jste nám věnovali svůj čas a mně osobně otevřeli oči a ukázali, co je důležité, vám tímto velmi děkuji. Současně slibuji, že na vás zase někdy zazvoníme. Stane se tak dříve než za dva roky.

Volby jsme nevyhráli. Ale získali jsme šest mandátů, se kterými se dá něco pro Kamenici dělat. Je to více, než měla opozice v předchozích volebních obdobích. Sedmý mandát nám unikl o necelých dvacet hlasů.

Všem, kteří nás volili, děkuji. Víím, že řadu našich potenciálních voličů odradilo video Jana Tuny. Věřte však, že naše rozhodnutí nekomunikovat s panem Tunou pro potřeby jeho reportáže nebylo motivováno snahou cokoli zakrývat. V takovém případě bychom sotva obcházeli osobně celou Kamenici dům od domu.

Naše působení v zastupitelstvu máte možnost sledovat osobně nebo v on-line přenosech. Pokud budete mít zájem o osobní kontakt, můžete psát na roman.dziadkiewicz@seznam.cz nebo telefonovat na 603 144 428. Těším se zase někdy na viděnou.

Roman Dziadkiewicz

Ptačí budky pro Kamenicko rozvěšeny

V sobotu 5. listopadu 2022 jsme s vámi rozvěsili zbývajících dvanáct budek pro menší a větší pěvce. Celkově jsme jich letos společně vyrobili třicet. Osmnáct z nich jste si rozebrali na své zahrady, nebo do blízkosti svých domovů. Projekt Ptačí budky pro Kamenicko podpořený z Grantového programu Plzeňského Prazdroje Kozel lidem 2021 je úspěšně ukončen. Děkujeme vám za spolupráci!

Děkujeme všem, kteří podpořili vznik tohoto čísla. Pokud se Vám náš časopis líbí, můžete nám přispět na vydání dalších čísel. Číslo účtu pro případné dary 2801133793/2010. Na žádost obratem vystavíme darovací smlouvu.